

„Искамъ позволение, госпожо маркизо“, рече г-нъ Свивелеръ важно, „да се отдѣля отъ вашето присѣствие. Маркизо, за ваше здраве! Извинете ме, че съмъ съ шапка на глава, но палатътъ е влаженъ и мраморния подъ е — ако ми позволите да се изразя — каленъ“.

За прѣдпазване отъ послѣдната неприятност, г-нъ Свивелеръ седѣ известно врѣме съ опрѣни на огнището крака, и сега той стана.

„Маркизо“, рече той, „азъ съмъ ви приятелъ, и се надѣвамъ, че ще играемъ често на карти въ сѣщия салонъ. Но, маркизо, — прибави Дикъ, — се ми иде да ви запитамъ дали имате постоянно тоя навикъ да си разведрювате окоото при дупкитѣ на бравитѣ?“

„Азъ искахъ само“, отвърна маркизата треперейки, „да зная кждѣ бѣ скритъ ключа отъ долапа на кухнята; ето всичкото. И не щѣхъ много да взема, ако бѣхъ го намѣрила — само толкова, колкото да усмиря глада си“.

„Е, не го ли намѣрихте?“ рече Дикъ. „Неличи, че не сте го намѣрили, защото инѣкъ щѣхте да бждете по-угоена. Лека нощъ, маркизо!“

Но слѣдъ това въ канцеларията на г-нъ Сампсона Бресъ станаха странни и скръбни нѣща и г-нъ Дикъ прѣстана да бжде тамъ чиновникъ. Той бѣ крайно бѣденъ и живѣеше въ една отворена стая. Една вечеръ той се прибра въ стаята си, легна и се разболѣ силно, много силно.

Прѣмѣтайки се въ своето топло и неудобно легло, измѣчванъ отъ жажда, която нищо не можеше да угаси, бълнувайки непрѣстанно въ тежки сънища, злочестиятъ Дикъ чезнѣше малко-по-малко, докато най-сетнѣ падна въ тежъкъ сънъ и прѣстана да бълнува.

Той се разбуди. Съ едно чувство на щастливо успокоение той започна да си спомня помалко за своитѣ страдания и мислѣше колко дълга бѣ нощъта, когато едно изкашлюване привлѣче неговото внимание. Това го накара да помисли, че той не бѣ затворилъ вратата си вечеръта. Като отвори завѣситѣ на леглото си съ едната ржка, той погледна навънъ.

Това бѣ сѣщата стая, разбира се, но съ какво удивление видѣ той всичкитѣ тия шишета и чашки, и единъ купъ други нѣща, кои-

то не се срѣщатъ другадѣ, освѣнъ въ стая на болникъ — всичко бѣ твърдѣ чисто, но съвсѣмъ различно отъ онова, което той бѣ оставилъ тамъ, когато си легна. Въздухътъ имаше дѣхъ на прѣснина; подътъ бѣше наскоро попрѣсканъ; тамъ, кой е тамъ? Маркизата? Да, играяща сама на масата съ карти.

Г-нъ Свивелеръ погледа това една минута и пакъ сложи главата си на зглавето. „Азъ бълнувамъ“, помисли той, „това е очевидно“.

Недоволенъ отъ това обяснение, г-нъ Свивелеръ подигна отново завѣситѣ на леглото. Маркизата все играеше на карти, слагаше, вземаше и нѣщо бърборѣше. По едно врѣме г-нъ Свивелеръ извика колкото му гърло държи: „Двѣ карти за талона остави!“

Маркизата скокна изненадано, плѣсна съ ржцѣ и послѣ започна да се смѣе, а слѣдъ туй да плаче, казвайки, че тя е толкова щастлива, че не знае какво да прави!“

„Маркизо“, рече г-нъ Свивелеръ нѣкакъ